

sender „Nicoline“ dem et medlidende Blik og Skuldertræk, men saa er det hende umuligt at have mere med dem at gøre, saa lader hun, som om hun var slagen med „Døvhed og Blindhed“.

St.

Den næste Krig.

Af Jules Simon.

(Efter: Die Waffen nieder. Tysk Fredstidsskrift).

For Øjeblikket trues Evropa af en Krig, imod hvilken alle andre Krige synes ikke at have været noget. Der er ikke et af vore Børn, hvis Liv ikke vil være i Fare, ingen majsommeligt erhvervet Formue, som ikke den Dag imorgen vil kunne blive tilintetgjort. Disse prægtige Byer vil blive ruineret, disse frugtbare Agre blive forvandlet til Ødemarker; ti alle Kanoner og alle Geværer paa Jorden vil paa samme Tid, paa én Gang, gaa af, spyende Kardesker til alle Sider; hele Folkeslag vil blive ødelagte. De, som ikke dør paa Valpladsen, vil henraadne paa Hospitaalerne.

Under Paaskud af, at der ikke fattes dem Mod, lader Menneskene Begivenhederne skride frem, indtil Katastrofen kommer. Krigen! Hvem nærer Frygt for Krigen! Hvad vil det sige? Man vil slaas. Jeg er den stærkeste. — Vê jer, Narre, som I er, hvem véd før Begivenhederne, hvem der er den stærkeste? Og hvem har ikke gennem smertelig Erfaring lært, hvad et taabeligt Øjeblik formaar over en Herskers, en Generals Forstand? En slet givet eller galt forstaaet Befaling er tilstrækkelig til at styrte et Kejserrige.

Tror I ikke, at her var en Gerning for Kvinder at udrette? Fredens Politik være Kvindernes Politik! Dem tilkommer det at prædike Voldgift og „ned med Vaabnene“. Vi vil fremlægge Listerne over Fredsvennerne. Naar vi tæller dem alle, tror jeg nok, at vi har hundrede tusinde Underskrifter og flere Underskrifter af Mænd end af Kvinder. Hvis alle Kvinder holdt sammen, vilde de tvinge Folkene til at henvise alle Stridigheder til Voldgift. De stifter Foreninger for Kvindens Rettigheder. Kvindens første Rettighed er det at beholde sin Ægtemand og redde sine Børns Liv. *Hvorpaa tænker Dronningerne paa deres Troner?* Tør de lade sig kalde store, fordi de forestaar Hofballerne, og fordi de regulerer Toilette- og Etikettespørgsmaalene? Hvor er den Dronning, som nogen sinde har sagt til en Erobrer: „Hold inde! Du er i Begreb med at blive en Morder!“

Naar Dronningerne glemmer, at de har et Kvindehjerte, bør andre Kvinder minde dem derom. Vel frygter jeg for, at Kvinderne desværre ikke kan undertrykke Krigen, men de kan udsætte dem, mindske deres Grusomhed og deres Antal. Jeg gør alle Kvinder opmærksom paa denne vigtige Kvindegerning. De lider mere ved Krigen end vi, da de overlever os.

M. B.

En ny Skole.

Hr. Lærer Vodder, som i Vinter i forskellige Foreninger forelagde en ny Skoleplan, begynder nu efter Sommerferien at virkeliggøre denne Plan, idet han aabner en ny Skole i Fredericiagade 10, St.

Undervisningen, som er beregnet for Fællesundervisning, skiller sig fra andre Skoler ved, at der i Forberedelsesklassen begyndes med Sløjd og Tegning som Grundlag for alle de andre Fag. Som Materiale vil Ler og Papir blive benyttet, De første faste Modeller er Terninger og smaa Mursten, som hver Elev opbevarer i en lille Kasse for at bruge dem som Byggeklodser eller Regneenheder.

Papiret anvendes til Udklipning, dels efter Foldning, dels paa Frihaand, Tegning, Skrivning, Modermaalet, Regning og Gymnastik vil blive Fagene i Forberedelsesklassen foruden særskilte Timer Anskuelsesundervisning.

Hr. Vodder begynder samtidig Børnehaver for Børn i 4—5 Aars Alderen, ligeledes af begge Køn. (Se omstaaende Avertissement).

Hjertesuk fra Ægteskabets Verden.

(Nylænde.)

En Dag efter Middagen begynder jeg: „Du — hvis du kunde tage nogle Penge med dig i Aften, var det godt, for her var Regning paa den Rødvind, du véd, og jeg bad Drengen komme igen i Morgen. Desuden trænger jeg ogsaa til Penge til andre Ting.“ — Han svarer nok saa venlig: „Ja, jeg skal se.“ — Men om Aftenen gør han ingen Antydning til, at han har Penge til mig, og jeg over mig i Taalmodighed og tænker, at jeg jo heller ikke behøver dem om Aftenen!

Men næste Morgen — da maa jeg til det: „Hvordan var det — tog du nogen Penge med til mig i Gaar.“ — „Nej, det gjorde jeg ikke. Jeg skal tage med i Dag. Hvor stor var den Regning, du talte om?“

„Aa den,“ sagde jeg skuffet — „den var paa 12 Kr.; men jeg venter snart flere Regninger, og saa er det saa kedeligt ikke at eje en Øre.“ Og min Stemme blev næsten grædende. Jeg var fortvivlet over, at han kun tænkte paa at afspise mig i Henhold til den ene Regning. Desuden var det jo i Formiddag, jeg skulde haft Pengene. „Uf, de Penge! Hvor dejligt kunde det ikke være at lave, naar bare de Penge ikke var til,“ sukkede jeg og lagde grædefærdig Ansigtet i Hænderne.

Han: „Kære, jeg har jo Penge paa Kontoret! Og naar vi har Penge, kan der vel ikke være Grund til at græde over, at der trængs til Penge, synes jeg.“

„Hvad i Alverden kan det hjælpe mig, at du har Penge paa Kontoret,“ svarede jeg heftigt, „naar jeg ikke faar nogle af dem!“

„Meget sandt,“ sagde han tørt, „du har altid været stærk i Logiken.“ Og dermed tog han sine Sager, sagde Farvel og gik.

Der stod jeg! — Ikke et Kys til Farvel, kun de kolde bitre Ord fra begge Sider. — Men var det da ikke rimeligt, at jeg en Gang imellem blev utaalmodig over den Slags Scener? Og alligevel, hvor jeg angrede det! — Kan nogen undres over, at jeg saa ønskede Alverdens Penge og Pengesnak der hen, hvor Peberet gror? til Bloksbjerg! til det aller grusomste Sibirien! — bare min Mand og jeg maatte slippe for at plages med det!

Til Middag kom han dog sød og kærlig hjem til mig med mange Penge — hele

80 Kr. — og saa havde vi jo Solskin og fint Vejr, saa længe disse varede.

Men kan nogen i Grunden begribe, hvorfor to Mennesker, som holder saa meget af hinanden, skal gøre Livet saa besværligt for hinanden?

(Fortsættes.)

Feriebørn.

Større Gæstfrihed, end Landbostanden i Aar har vist de københavnske Feriebørn, er ikke tidligere kendt, og Tusinder af glade Børn forfriskes nu rundt om i den dejlige sunde Landluft.

Dog er der mange, der af forskellige Hensyn har maattet blive hjemme. Saaledes fortalte en fattig Moder, at af hendes 8 Børn kunde kun 1 modtage Ferierejse. De 4 var for smaa og de 3 ældste havde „Steder at gaa paa“, som de ikke turde slippe, fordi deres Erhverv var uundværligt.

Der er sikkert fældet nogle Taarer af de Smaa, som maatte se Søkende rejse der — langt ud i det frie.

Tivoli, der altid er i Forstaaelse med det rigtige København, havde i Fredags en Feriefest, der nok kunde trøste de hjemmaværende Københavnerbørn, som da ogsaa var mødte i rigeligt Antal. Det smukke Vejr forhøjede Festen.

Herligst var vist nok Ideen med Børnekoncerten, thi naar man saa de Smaas interesserede Minespil, hvormed de fulgte det unge Orkester, mærkede man nok, at det virkede imponerende paa det barnlige Publikum. At se sine jævnaldrende paa Koncerttribunen, det var noget nyt, og vist nok ogsaa opdragende for Børnene, baade for dem, der spillede, og for Tilhørerne.

Det var i Virkeligheden ogsaa en nydelig Præstation, og man forstaa, hvilket Arbejde det har været for Lærerne, inden der er naaet et saadant Resultat i Færdighed og Sammenspil. Drengene skilte sig ubetinget bedst fra deres Opgaver, de var sig deres alvorlige Opgave bevidst, spillede roligt og næsten overlegent. De smaa Piger var for røde i Hovedet og tænkte aabenbart for meget paa Publikum. Det var imidlertid heller ikke let at staa over for Kammerater og en urolig begejstret, ja undertiden støjende Tilhørerkreds.

Koncerten var nydeligt og smagfuldt arrangeret, og Frk. Julie Richter havde Ære af sin Friskole for Musik. Den Slags Fornøjelser i Koncertsalen er langt at foretrække for Oplæsning af Eventyr, som Børnene har hørt de hundrede Gange i Skolen, og som kun keder dem, hvor godt de end kan blive foredragte. — Læsning og Ferie hører ikke sammen i Børnenes Bevidsthed.

Arabertruppen og Linedansen gjorde et stort Indtryk, og det var en Fornøjelse at spadserer rundt imellem de Smaa og høre deres pudsige Bemærkninger om Kunstnerne. Og saa — til Slutningen Pjerrot, der skulde kende Bogstaverne, det var næsten rørende, da de ganske smaa Børn raabte A. B. C. for at hjælpe ham, de følte undrende og medlidende med ham.

Ja — det var en dejlig Dag for Børnene i Tivoli. Man saa kun gode Børn over alt, saa det Ord er sandt, at kan man blot gøre Mennesker glade, bliver de ogsaa gode.

Man vil haabe, at Tivolis Direktion selv